

Kázání Růžďka 17.11.2024 **Divadlem světu, andělům i lidem...** (vstup 689,1)

Introit: *Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá. Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště. (Žalm 62, 6-9)*

Píseň 640

Modlitba

Čtení: Skutky 19, 17-32

Píseň 315

Text kázání: 1. Korintským 4, 1-16

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnes si připomínáme 35. výročí Sametové revoluce. Připomínáme si vítězství svobody nad totalitním režimem. Události z Prahy se tehdy rychle šířily po celé zemi a všude se konaly demonstrace. Byl z nich cítit nádech svobody. A tak, jak říkal Václav Havel, tehdy **vítězila pravda a láska nad lží a nenávisť**. Pouta a sevření byla uvolněná. Obrázky a reportáže tehdy obletěly celý svět. Celý svět se zájmem sledoval, co se to postupně děje v celém východním bloku. Velkolepá scéna jako z největší divadelní arény světa.

Mnozí křesťané v tom všem samozřejmě neviděli jen vítězství svobody, ale především Boží jednání a průlom. Výsledek mnohaletých modliteb a boje za svobodu. Naše země zakusila něco podobného, jako když člověk spoutaný hříchem, závislostí anebo nemocí se obrátí ke Kristu a prožije vysvobození a uzdravení od své těžkosti. Osobně jsem prožíval takovou radost a svobodu poté, když jsem uvěřil v Ježíše Krista a když jsem byl osvobozen od závislosti na alkoholu a kouření.

Nicméně tak jako se křesťan může po letech vzdálit od Boha a znovu může upadnout do nějakých spoutaností, tak to můžeme pozorovat i v dnešní společnosti. To vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávisť se mnohde již neděje. Lež a nenávisť ve společnosti na mnohých místech vítězí. A popisoval to už Václav Havel v jednom ze svých prezidentských projevů. Jak z toho ven? Někdo by řekl, že je potřeba se vrátit k morálním hodnotám. Křesťan však ví, že je potřeba se především **vrátit ke Kristu a činit pokání**. Jen tak může opravdu docházet ke změně smýšlení, jen tak může v srdcích opět začít vzkvétat láska i morální kredit.

Když se, milí přátelé, podíváme do toho dnešního textu, tak zjistíme, že principy lásky a svobody jsou vlastně stále stejné a stále platí. Stejně tak ale můžeme rovněž vysledovat, že stále stejné věci vedou také k morálnímu úpadku a že lidé jsou znovu a znovu nepoučitelní. Apoštol Pavel vytýká korintským křesťanům jejich vlažnost a bohorovnost. Vytýká jim, že asi už zapomněli na to, kdo jim dal svobodu, kdo je zachránil pro věčnost, kdo je postavil na pevné místo, kdo se o ně stará, aby neměli nedostatek. **Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal? Už jste nasyceni, už jste zbohatli, vešli jste do Božího království, a my ne! Kéž byste skutečně vešli do království, abychom i my kralovali spolu s vámi!** Pavel takto vážně napomíná nejen korintské křesťany, ta slova mohou být poučením také pro nás i pro celou naši společnost. Jako křesťané totiž velmi snadno můžeme upadnout do lehkomyšlnosti a demorálního marasmu díky ujištění, že v Kristu jsme již zachráněni. A tak již nic nemusíme. Můžeme si sednout a užívat si. Je to tak? Kam ale takové smýšlení vede? Pavel křesťanům ztučnělého srdce nabourává ty jejich jistoty. **Kéž byste skutečně vešli do Božího království!** O víru, která má moc nás spasit je potřeba, bratři a sestry, neustále bojovat, neboť lidské srdce je velmi úskočné! Hned máme tendenci podlehnout různým lákadlům světa a na modlitbu pak již nemáme čas. A bez modlitby a bez společenství víry se postupně a nepozorovaně vzdalujeme živému Kristu. Boží hlas nám zaniká v hlasech tohoto světa, nerozpoznáváme co je pravda a co klam. Naším zájmem je myslet především na sebe a pro sebe. A najednou jsme zničehonic spoutáni. Strachem, rozhořčením, nevděčností, sobectvím. Srdce, které mělo být plné naděje a světla je najednou plné negativismu a tmy. Ani nevíme, jak se to vlastně stalo, ale najednou jsme jak utržená kytka, jako odlomená ratolest z kmene, která přestala čerpat živou Kristovu mízu a tak postupně stále více uvadáme.

Bratři a sestry, tyto stejné principy vlastně vidíme i ve společnosti. Mladičká svoboda, která se před pětadvaceti lety zrodila v naší zemi, dostávala na frak od samého počátku. **Mnozí nabitou svobodu měli hned z kraje nejen za příležitost k prosazování sebe sama, ale také k tomu, aby získali moc a nakradli si, co mohli.** A ti, co si nakradli nejvíce, tak pak měli strach o svůj život. Pak jsme slyšeli o mafii, o zlodějině, o vraždách. A když přicházela v určitých oblastech i hojnost, tak s ní ruku v ruce i zkažená morálka. S uvolněním hranic, přišlo i uvolnění všech zábran. Morální zkaženost se procházela mezi všemi vrstvami obyvatel. A do toho ta svoboda projevu.

Tolik jsme za ní bojovali. A jak ji mnozí dnes zneužívají k tomu, aby si hlásali, co se jim zlíbí. Bez ohledu na to, že to někomu ubližuje. Svoboda jako taková se v mnohých srdcích proměnila ve volnomyšlenkářství, ve svobodomyšlnost. Svobodomyšlné myšlenky a názory v politice pomalu převrací zákony a odvrací je od křesťanských základů. A pokud slovo svobodomyšlnost použijete ve spojení se vztahy a intimním životem, pak to jsou ty otevřené vztahy třeba i o více lidech, nevázanost, sexuální tolerance a otevřenost.

Bratři a sestry, myslím, že jako křesťané bychom v církvi měli velmi rozlišovat mezi svobodou a svobodomyšlností! Naše církve za totalitního režimu se připojila k těm, kteří bojovali za svobodu projevu. Po revoluci jsem vnímal, jakoby se chvíli hledala proti čemu vlastně bojovat. Dnes si na naší církvi vážím toho, že je ve sborech svoboda a ne zákonictví. Na druhou stranu pokud budeme zaměřovat svobodu za svobodomyšlnost a volnomyšlenkářství, pak je to cesta, byť dlážděná dobrými úmysly, právě cestou do pekel. Potřebujeme si, milí přátelé, uvědomit, že tak jako apoštol Pavel a další bratři, tak jsme i my **služebníci Kristovi a správci Božích tajemství**. A co se po takových požaduje? O tom se Pavel zmiňuje dál. **Od správců se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným**. Věrní čemu? Samozřejmě Kristu a Boží vůli zjevené v Písmu svatém. I ve výkladu a přístupu k Písmu budme tedy obezřetní a nebudme těmi, kteří Písmo převrací tak, jak se nám hodí. Lépe je sobě i Bohu přiznat pravdu, než omlouvat svůj hřích. Pravdu před Bohem i před sebou. Protože pouze pravda nakonec přináší tu pravou svobodu. Pravda nás osvobodí ze lži a může nás přivést ke svobodě, pokud o to budeme skutečně stát. Na druhou stranu **nad nikým nevyslovujeme své soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí**; jak píše dále Pavel. Jak je vidět, že tato nadčasová slova psal pod vedením Ducha svatého. **Budme tedy solí světa, která nepozbude chuti tím, že budeme ztotožňovat se svobodomyšlným světem**. Pokud totiž ztotožníme, pak splyneme ve ztracenosti tohoto světa. A křesťanství na oko, je pak stejně jen pokrytecké divadlo.

A když jsme právě u toho slova divadlo, tak Pavel o něm mluví ještě v jiné souvislosti. **Skoro se mi zdá, že nás apoštolů Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se divadlem světu, andělům i lidem**. Milí přátelé, svět, lidé a koneckonců i andělé a celé nebe, vlastně i dnes stále sleduje, jak si počíná církev a jaký směr ukazuje. Mnozí lidé okolo nám nic neřeknou, ale jenom sledují. Jakoby sledovali divadlo. A oni jsou velmi pozorní diváci. Oni moc dobře ví, jestli hrajeme divadlo v maskách, hru absurdní anebo hru opravdovou. **V Efezu, kam vyveкли do toho divadelního amfiteátru Pavlovy služebníky**, jak jsme četli v prvním čtení, tam se hrávalo tehdy antické divadlo. Divadlo s maskami. Tvář nebyla vidět. Ta maska se řecky řekne **pokrytos**. Od toho máme to slovo pokrytectví. Pokud si na křesťany a ještě k tomu třeba na dobré křesťany jen hrajeme, pak hrajeme právě takové pokrytecké antické divadlo. Lépe je tedy odhodit masky a být opravdovými křesťany.

Co je ovšem ještě důležité, aby církev byla solí a přínosem pro zmítající se společnost? Vzít si za vzor právě apoštola Pavla. Těm korintským on vytyká: **My jsme blázni pro Krista, vy ovšem jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy silní; vy slavní, my beze cti. Až do této chvíle trpíme hladem a žízní a nemáme co na sebe, jsme bití, jsme bez domova, s námahou pracujeme svýma rukama. Jsme-li tupeni, žehnáme, pronásledováni neklesáme, když nám zlořečí, odpovídáme laskavě. Až dosud jsme vydědenci světa, na které se všechno svaluje. Nepíši to proto, abych vás zahanbil, ale abych vás jako své milované děti napomenul**. Co tím Pavel chce říci? On je ten, který chodil po světě a zakládal sbory. Nemá každý samozřejmě takové obdarování a nasazení jako on. V církvi jsou ale velmi důležití i ti, kteří vytváří stabilitu daného společenství a jsou sloupy místní církevní obce. Nicméně jde o to, bratři a sestry, abychom každý věděli, kam patříme, nebo jaká je naše služba a sami se stali oporou druhým. Každého z nás Bůh potřebuje. On stále hledá srdce ochotná. Je proto potřeba zůstat misijní a také v modlitebním zápase za druhé. Od křesťana se požaduje, že má být světlem a vzorem. A být světlem je velmi důležité právě ve společnosti, kde se stmívá. Budeme-li zářit Kristovou nadějí, pak má naděje i naše společnost. Pamatujme na to, že nás jako na divadle nesleduje jenom tento svět a lidé, ale také andělé a celé nebe. Tak **nezarmucujeme Ducha Božího** svou laxností a vlašností. Ale naopak. **Přiložme ruku k dílu**, ať má celé nebe z nás radost. A doviřme svůj život v Kristu takovým způsobem, aby nám pak za předvedenou hru života celé nebe jednou zatleskalo. Amen. Modlitba Píseň 785

Slovo poslání: Filipským 2, 12-16

Požehnání: Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen Píseň 709